

ZIEL & ZALIGHEID

In de interviewserie 'Ziel en zaligheid' wekelijks de ontboezemingen van een smaakmaker. Vandaag: tv-presentator Art Rooijackers.

Tekst: Jan Vriend Foto: William Rutten

Art Rooijackers:

'Ik liep liefdes mis en ben bedrogen'

Wie doet dat nou? Presenteer je een succesvol tv-programma met drie, vier miljoen kijkers, stop je ermee. Het tv-wereldje verklaarde Art Rooijackers voor gek, toen hij vertrok bij 'Wie is de Mol?'. „Het was een rigoureuze stap, maar ook een bewuste keuze”, zegt hij. „Na zeven jaar was ik bang dat ik in het vertrouwde succes zou blijven hangen. En ik houd van verandering. Nieuwe impulsen geven me energie.” Vandaar zijn overstap van AvroTros naar RTL, waar hij nu een breed pakket aan programma's presenteert. Zoals 'Zomer met Art', een dagelijkse show die deze week van start ging. Jazeker: iedere werkdag om half elf met gasten aan tafel. Dat klinkt als linke soep, bij RTL. Denk aan Humberto Tan, denk aan Twan Huys, die wegens matige kijkcijfers van de buis verdwenen. Maar Art Rooijackers is niet bang voor het afbreukrisico. „Humberto en Twan kwamen bij RTL om dat ene speciale programma te presenteren. Hun talkshows waren het jaar rond vast onderdeel van de programmering. Ik kwam naar RTL om allerlei verschillende programma's te doen. Deze show is er daar één van. Het is maar tien weken, alleen in de zomer. Dan zijn de belangen niet zo groot en mag het allemaal wat lichter en luchtiger zijn.” Ach, afbreukrisico... Maak het nou niet heftiger dan het is, gebaart hij. „Ik stort me met hart en ziel op mijn werk en probeer goede uitzendingen te maken, maar ik ben me er ook van bewust dat er belangrijkere dingen zijn dan een tv-programma. Ik ken hulpverleners die levens redden in vluchtelingenkampen. Dat is toch heel wat nuttiger dan een talkshow maken.” Tussen twee redactievergaderingen door beantwoordt hij tien vragen over zijn ziel en zaligheid.

Welke karaktertrekken heb je van je ouders?
„Mijn nieuwsgierigheid heb ik van mijn vader. Net als hij ben ik benieuwd naar hoe mensen in elkaar zitten en wat hun drijfveren zijn. Het Acht Uur Journaal was bij ons thuis vroeger heilig. Mijn vader vond dat belangrijk, want hij wilde weten wat er in de wereld gebeurde. Mijn kritische houding heb ik van mijn moeder. Die kun je niet zomaar een verhaal verkopen. Ze heeft een scherpe blik en stelt altijd vragen over de achtergronden. Mijn moeder is ook leergierig. Ze leerde bijvoorbeeld zeven talen. Niet omdat ze dat nodig had, maar uit pure belangstelling en uit behoefte om kennis te vergaren. Die leergierigheid van haar, herken ik wel een beetje bij mezelf.”

Aan welke ervaring uit je jeugd denk je nog wel eens terug?
„Ik groeide op in Brabant. Mijn zusje en ik zaten op de middelbare school in Eindhoven. Mijn vader werkte daar bij de Technische Universiteit, mijn moeder bij de afdeling inkoop van Daf. Als scholier had ik een voordelige seizoenskaart voor de thuiswedstrijden van PSV. Het was 1988-1989, dat waren de gouden tijden van de club, dus daar wilde je graag bij zijn. In het stadion was toen een keer een uitvoering van de 'Carmi-

Ik ben een twijfelkont

na burana': een groots en bombastisch muziekwerk dat ze ook groots en bombastisch vertolkten met vuurwerk en vlagvertoon. Daar hadden ze figuranten bij nodig die met vlaggen konden zwaaien. Met een vriend heb ik dat toen gedaan. Dan mocht je op het veld van de voetbalhelden staan, voor het oog van volle tribunes. Bij die uitvoering moet de kiem zijn gelegd voor mijn ijdeltuiterij. Er waren wel 250 figuranten, dus ik denk niet dat het publiek me goed heeft gezien. Maar ik merkte wel dat ik het leuk vond om onderdeel te zijn van zo'n spektakel. Wat ik nu voor de camera doe, is daar een mooie afgeleide van.”

Wat was de beste beslissing van je leven?
„Tot frustratie van mijn vriendin ben ik geen goede planner. Ik ben geen type voor grote beslissingen of een uitgekende loopbaan. Meestal laat ik me een beetje meevoeren door de rivier des levens. Maar het was een goede beslissing om op mijn 25e weg te gaan bij Nova, het tv-programma waar ik toen werkte. Daar had ik net een aanmoedigingsprijs gewonnen voor jonge verslaggevers. Die erkenning bood zekerheid en perspectieven, vertelden oudere collega's me. Ze fluisterden me in dat mijn kostje voortaan was gekocht en dat mijn carrière veilig was. Maar het benauwde me dat mijn levenspad daarmee al vast zou liggen. Ik hou van dynamiek en vernieuwing. Daarom nam ik de dag na de prijsuitreiking ontslag en ben ik naar Spanje vertrokken. Eerst met het idee om daar correspondent te worden, maar daar kwam niks van terecht. Het werd vooral een jaar van in de kroeg werken en veel surfen. Tot mijn geld op was en ik bij 'Expeditie Robinson' terecht kwam. Dat was de start van een hele reeks avontuurlijke programma's.”

Wat had je liever anders gedaan?
„Van alles, want ik ben een enorme twijfelkont. Als ik uit eten ga, heb ik meestal meteen spijt van wat ik heb gekozen. Want vaak zie ik degene die tegenover me zit smullen van iets dat veel lekkerder is dan wat ik heb besteld.”
„Bij belangrijke stappen in mijn leven slaat altijd de onzekerheid toe. Dus voor ik een grote beslissing neem, praat ik uren met vrienden en bekenden over de voors en tegens daarvan. Toen ik na zeven jaar stopte bij AvroTros om de overstap naar RTL te maken, heb ik daarover lang met vrienden gepraat. Gesprekken tot diep in de nacht, waren dat. En toen mijn vriendin en ik een huis in Amsterdam gingen kopen, had ik ook slapeloze nachten voor we de

Art in het kort:
• Art Rooijackers (1976) studeerde aan de Academie voor Journalistiek in Tilburg. Hij werkte voor Nova en was te zien in programma's als 'Expeditie Robinson'. Hij presenteerde onder meer 'Wie is de Mol?', 'Praat Nederlands met me' en 'Iedereen had het erover'. Art woont met zijn vriendin en hun tweelingdochters van twee in Amsterdam.

knoop doorhakten. Maar als ik eenmaal zo'n beslissing heb genomen, vertel ik mezelf dat het een juist besluit is geweest en blijkt dat meestal ook zo te zijn.”
„Dat wil niet zeggen dat ik het altijd goed heb gedaan. hoor. Ik heb ex-vriendinnetjes verdrietig gemaakt omdat ik bij ze wegging op een manier die niet zo netjes was. Achteraf gezien had ik dat liever anders gedaan.”
„Als ik naar mijn tweeling kijk, vraag ik mezelf vaak af waarom ik niet tien jaar eerder voor het vaderschap heb gekozen. Onze meisjes zijn nu twee jaar. Ze maken mijn leven rijker en voller. Dat is echt genieten. Maar aan de andere kant besef ik dat ik voor hun geboorte een boeiend leven heb kunnen leiden dat ik had moeten missen als zij er al waren geweest. En daar heb ik weer geen spijt van.”

Wat heb je nodig om gelukkig te zijn?
„Mensen die van me houden en mensen van wie ik mag houden. Wat dat betreft ben ik gezegend. Ik word ook gelukkig als ik mezelf kan ontplooiën. Op dat gebied heb ik het getroffen, want in mijn werk kan ik mijn ei kwijt.”
„Ook muziek maakt me gelukkig. Mijn mooiste momenten beleefde ik bij concerten. Toen ik met vrienden bij een optreden van Bruce Springsteen was en iedereen begon mee te zingen, keek ik mijn vrienden aan en voelde ik me verbonden met iedereen om me heen.”
Wat heb je geleerd van het leven tot nu toe?
„Dat het niet te plannen is. En dat het kwetsbaar is. En dat de tijd steeds kostbaarder wordt naarmate je ouder wordt. Als kind vond ik dat de zondagen vroeger eindeloos konden duren. Nu knipper ik met mijn ogen en is er alweer een maand voorbij. John Lennon zong dat het leven aan je voorbijtrekt terwijl je andere plannen maakt. Zo voel ik dat ook.”

Wat zou je aan jezelf willen veranderen?
„Graag zou ik van mijn schuldgevoel verlost willen worden. Ik heb me inmiddels laten uitschrijven bij de katholieke kerk, maar door mijn katholieke opvoeding ben ik doordrongen van schuld. Steeds duikt dat schuldgevoel weer op. Als ik bij mijn ouders ben geweest, stap ik soms met een brok in mijn keel in de auto omdat ik vind dat ik er te kort ben geweest. Of dat ik tijdens mijn bezoek te veel met mijn gedachten ergens anders zat. Stap ik na het sporten onder de douche, vind ik dat ik wel wat langer of intensiever had kunnen trainen.”
„Ik zou ook graag een beter geheugen willen hebben. Soms heb ik geen idee meer wat ik een week eerder heb gedaan. Anderen moeten me de details vertellen over die leuke vakantie van vorig jaar of in welk restaurant we laatst hebben gegeten. Het zal wel met het tempo van mijn leven en mijn werk te maken hebben, maar het is toch jammer dat ik me dat soort bijzondere momenten niet beter herinner.”
„Als het gaat om mijn uiterlijk, zou ik graag het lijf van Rico Verhoeven willen hebben. Ik ben 1,82. Dat is niet echt fors. En ook ben ik niet zo getraind. Als ik mezelf met hem vergelijk, is het allemaal weinig imponerend.”

Wat is het grootste verdriet van je leven?
„Ik denk dat dat nog moet komen. Mijn vader en moeder leven nog. Ze zijn in de zeventig. Het gaat goed met ze, maar ik zit in de fase dat ouders van leeftijdgenoten overlijden. Als ik zie hoeveel impact dat op de kinderen heeft, besef ik dat mij nog forse klappen te wachten staan. Daar zet ik me nu mentaal al schrap voor. Door daar nu al bij stil te staan, neem ik een voorschot op het verdriet dat nog moet komen. Maar of dat helpt om de landing straks te verzachten, is nog maar de vraag.”
„Om me heen zijn bekenden weggevalen. Ziektes, ongelukken, mensen die het niet meer zagen zitten. Maar mijn familie is er tot nu toe goed vanaf gekomen. Groot verdriet ging aan mijn deur voorbij en kleine verdrietjes beperkten zich bij mij tot de liefdes. Ik ben liefdes misgelopen, ik ben in de steek gelaten, ik ben bedrogen en noem maar op. Op dat gebied heb ik heel wat krassen en deuken opgelopen. Net zoals ik dat anderen heb aangedaan. Gelukkig kom je dat allemaal te boven.”

Bid je wel eens?
„Als ritueel sla ik wel eens een kruisje als het spannend wordt. Bij het presenteren van de finale van 'Wie is de Mol?', bijvoorbeeld. Dat was live vanuit het Vondelpark. Je weet dat er dan bijna vier miljoen kijkers voor de tv zitten, dus dat er niks mis mag gaan. Dat maakt het fantastisch om te doen, maar ook erg spannend. Zeker die laatste paar minuten voor de uitzending zijn heel intens. Die zijn beangstigend en lekker tegelijk, want ergens ver op de achtergrond is er altijd de angst dat je opeens niks weet te zeggen op het moment dat de camera op je gericht staat. Daarom zoek ik voor het zo ver is altijd even de stilte op. Dan sla ik een kruisje en spreek ik een schietgebedje uit. Denk niet dat ik dan de Weesgegroet-gebedjes die ik op de basisschool leerde oplepel hoor. Nee, meer dan vastgrijpen aan een ritueel is het niet. Misschien is het zelfs wel opportunisme. Zo van: je weet nooit of er boven nog iets is dat me kan helpen. En baat het niet, schaadt het niet.”
„Het is me nog nooit overkomen dat ik een black-out had. Of dat komt door mijn schietgebedjes of door een goede voorbereiding weet ik niet. Misschien wel door allebei.”

Wat zijn je plannen?
„Eerst richt ik me op het dagelijkse zomervond-programma. Daarna volgt een nieuw seizoen van het programma Nederland-België, dat het goed heeft gedaan en waar dus een vervolg op komt. Ook ga ik door met het schrijven van mijn columns over de toekomst van mijn dochters. Dat doe ik graag, want het nadenken daarover verbreedt mijn horizon. Heel soms denken mijn vriendin en ik erover om te verhuizen omdat het centrum van Amsterdam niet de meest ideale plek is voor kinderen. Maar daar zijn we nog lang niet uit, want we realiseren ons ook dat er al eeuwenlang kinderen in Amsterdam zijn opgegroeid. Dus waarom zouden die van ons daar niet gelukkig kunnen worden?”

'Zomer met Art' is elke werkdag (22.30 uur) te zien bij RTL4.